

Sygn. akt I C 1242/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym: sędzia Marcin Kolasiński

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2022 roku w Grudziądzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. S. (S.)**

przeciwko **(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 1397,24 zł (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt siedem złotych i 24/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 9 lipca 2019 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 1166,77 zł (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt sześć złotych i 77/100) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa:

- od powoda M. S. kwotę 71,87 zł (siedemdziesiąt jeden złotych i 87/100),

- od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 684,66 zł (sześćset osiemdziesiąt cztery złote i 66/100).

Sygn. akt I C 1242/20

UZASADNIENIE

M. S. wniósł pozew przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (dalej (...) S.A. w W.) o zapłatę kwoty 1543,45 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 9 lipca 2019 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że dochodzi zapłaty części odszkodowania za szkodę poniesioną przez P. R. w wyniku zdarzenia drogowego z 5 czerwca 2019 roku w pojeździe marki O. (...). Szkada została zgłoszona pozwanemu 6 czerwca 2019 roku. Sprawca szkody był ubezpieczony u pozwanego z tytułu polisy OC i z tego tytułu powód dochodzi odszkodowania od pozwanego. Powód podał, że pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę, kwalifikując ją jako częściową i przyznał z tego tytułu odszkodowanie w wysokości 853,40 zł. Powód nabył od poszkodowanego w drodze cesji wierzytelność z tytułu szkody z 5 czerwca 2019 roku. Ponadto powód podał, że w celu ustalenia prawidłowej wysokości należnego odszkodowania odpowiadającego przeciętnym kosztom naprawy sporządził kosztorys naprawy, zgodnie z którym szkoda w pojeździe wyraża się w kwocie 2396,85 zł. Biorąc pod uwagę wysokość dotychczas wypłaconego przez pozwanego odszkodowania, powód domagał się dopłaty różnicy w wysokości 1543,45 zł. Datę

początkową naliczania odsetek za opóźnienie powód wskazał od następnego dnia po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody (k. 4-12)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 30 kwietnia 2020 roku referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 26).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany (...) S.A. w W. wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany nie zaprzeczył swojej odpowiedzialności z tytułu przedmiotowego zdarzenia drogowego, ale zakwestionował roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości. Zdaniem strony pozwanej roszczenie jest niezasadne z uwagi na ciążący na poszkodowanym obowiązek zapobiegania zwiększeniu się rozmiarów szkody. Pozwany podniósł zarzut nieskorzystania przez poszkodowanego z propozycji naprawienia pojazdu w jednej z sieci współpracujących z pozwanym. Pozwany zakwestionował prywatną opinię przedłożoną przez powoda jako zawyżającą wysokość szkody, w tym również co do przyjętej stawki roboczogodziny, oraz niewłaściwą kwalifikację niektórych części do wymiany zamiast naprawy. Zdaniem pozwanego przyznane dotychczas odszkodowanie w całości wyczerpywało roszczenie powoda (k. 28-29).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym (k. 1).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 czerwca 2019 roku w G. doszło do zdarzenia drogowego z udziałem dwóch pojazdów, w którym uczestniczył samochód marki O. (...) stanowiący własność P. R.. Sprawcą kolizji był kierujący innym samochodem (R.), który posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdu mechanicznego w (...) S.A. W wyniku zdarzenia pojazd O. (...) uległ uszkodzeniu. Zakres uszkodzeń nie był sporny między poszkodowanym a ubezpieczycielem sprawy kolizji.

Dowody:

- dokumentacja w elektronicznych aktach szkody (na płycie CD - k. 32).

P. R. 6 czerwca 2019 roku zgłosiła szkodę w (...) S.A. Decyzją z 28 czerwca 2019 roku ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe kwotę 853,40 zł. Ubezpieczyciel zaproponował poszkodowanemu naprawę pojazdu w warsztacie należącym do sieci pozwanego, lecz P. R. nie skorzystał z tej możliwości i we własnym zakresie naprawił samochód.

Na podstawie umowy cesji z 30 lipca 2019 roku P. R. zbył wierzytelność z tytułu odszkodowania za uszkodzenie pojazdu na rzecz powoda. Pismem z dnia 30 lipca 2019 roku powód zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności.

Powód zlecił profesjonalnemu podmiotowi sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu marki O. (...), według której koszt naprawy pojazdu z podatkiem VAT określono na kwotę 2396,85 zł brutto.

Dowody:

- umowa cesji praw z 30.07.2019 r. r. (k. 16),

- zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k. 17),

- decyzja (...) S.A. z 28.06.2019 r. (k. 18),

- dokumentacja w elektronicznych aktach szkody (na płycie CD - k. 32),

- pisemne zeznania świadka P. R. (k. 78-79).

Kalkulację naprawy samochodu O. (...) za prace blacharskie i lakiernicze przeprowadzono w oparciu o średnią stawkę warsztatów nieautoryzowanych i autoryzowanych 120,71 zł (netto), przy zastosowaniu nowych oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu (jakość O). Uszkodzone części nie miały swoich odpowiedników z logo producenta części (jakość (...)). Określony w ten sposób koszt naprawy samochodu wynosiłby 2250,64 zł. Samochód można było doprowadzić do stanu jak sprzed szkody przy zastosowaniu do naprawy używanych części zamiennych dobrej jakości. W takim przypadku koszt naprawy wynosiłby 2013,61 zł. Ceny części używanych z rynku wtórnego, które biegły wskazał w opinii w wariantach 2., odpowiadały cenom z dnia zdarzenia, tj. 5 czerwca 2019 roku.

Wartość samochodu po dokonanej naprawie mogłaby wzrosnąć, jeżeli wymienione zostałyby części, które były wcześniej naprawione lub były zużyte eksploatacyjnie.

W przedmiotowej szkodzie takie okoliczności nie zachodziły, zatem wartość pojazdu po naprawie nie wzrosła.

Dowody:

- pisemna opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej mgr. inż. S. D. (k. 86-94) i pisemna opinia uzupełniająca z 7.12.2021 r. (k. 113-116).

Samochód O. (...) po szkodzie z 5 czerwca 2019 roku został przez P. R. samodzielnie naprawiony. Poszkodowany nie skorzystał z oferty warsztatu współpracującego z (...) z uwagi na długi czas oczekiwania i potrzebę korzystania z samochodu do prowadzenia działalności. P. R. nadal jest właścicielem pojazdu.

Dowód:

- pisemne zeznania świadka P. R. (k. 78-79).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów wymienionych w poprzedniej części uzasadnienia, jak również w oparciu o zeznania świadka P. R. oraz pisemną opinię biegłego z dziedziny techniki samochodowej mgr. inż. S. D. wraz z pisemną opinią uzupełniająca.

Wiarygodność i moc dowodowa dokumentów, z wyjątkiem prywatnej kalkulacji dołączonej do pozwu (k. 19-21) i kosztorysu sporządzonego w postępowaniu likwidacyjnym (k. 22-24) nie były kwestionowane przez strony, w związku z czym stanowiły one niebudzącą wątpliwości podstawę ustaleń faktycznych. Sąd odmówił mocy dowodowej wspomnianym prywatnej opinii przedłożonej przez powoda i kosztorysowi pozwanego, a to wobec dopuszczenia przez sąd na okoliczności wymagające wiadomości specjalnych dowodu z opinii biegłego sądowego.

Zeznania poszkodowanego P. R. również zasługiwały na walor wiarygodności, choć ze względu na swoją ogólnikowość nie miały większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd w pełni podzielił treść i wnioski opinii biegłego sądowego, albowiem były one jasne, rzetelne i przekonujące. W piśmie procesowym z 3 lutego 2022 roku (k. 122) powód zakwestionował uzupełniającą opinię biegłego z 7 grudnia 2021 roku, jednakże nie wnosił o sporządzenie przez biegłego kolejnej opinii uzupełniającej. Powód na żadnym etapie postępowania nie kwestionował opinii biegłego w zakresie kosztów naprawy z użyciem nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu O (2250,64 zł). Zastrzeżenia powoda budziła jedynie dopuszczona przez biegłego możliwość naprawy pojazdu z użyciem używanych części zamiennych dobrej jakości (2013,61 zł). Ostatecznie sąd przyjął za zasadny wariant naprawy pojazdu zgodnie ze stanowiskiem powoda. Wobec powyższego sąd pominął wnioski dowodowe zawarte w punktach 1) i 2) pisma procesowego z 28 lipca 2021 roku na podstawie art. 235² § 1 punkty 2 i 5 k.p.c. (k. 124), jako udowodnione zgodnie z żądaniem wnioskodawcy i zmierzające do przedłużenia postępowania.

Ustalone przez sąd okoliczności faktyczne można było uznać za bezsporne między stronami, a pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia drogowego z dnia 5 czerwca 2019 roku. Spór natomiast dotyczył zakresu poniesionej przez poszkodowanego szkody związanej z naprawą pojazdu O., a w szczególności rodzaju części, których należało użyć do naprawy (O lub Oi (...), nowe lub używane) oraz stawki roboczogodziny w warsztatach naprawczych (120 zł netto czy mniej).

Powód swoje roszczenie wywodził z tytułu nabycia wierzytelności wobec pozwanego na podstawie umowy cesji. W myśl art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

W myśl art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania

za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym

są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia (art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych /tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 621 ze zm./).

Zgodnie z utrwalonymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych poglądami, poszkodowany może żądać naprawy z użyciem nowych, oryginalnych części,

a możliwość dochodzenia odszkodowania od ubezpieczyciela nie jest nawet uzależniona od faktycznej naprawy pojazdu. Poszkodowany nie ma również obowiązku poszukiwania tańszych warsztatów naprawczych celem minimalizacji szkody. Nie miałyby również znaczenia faktyczna wartość naprawy, albowiem ta często jest dostosowana do wysokości przyznanego przez ubezpieczyciela odszkodowania, które nie pozwala na użycie tylko nowych, oryginalnych części. Według sądu nie można też wymagać od poszkodowanego takiej wiedzy w dziedzinie motoryzacji, która pozwoliłaby mu ocenić, czy dostępna na rynku część używana jest tej samej jakości, jak część uszkodzona, i czy jej zastosowanie przywróci pojazd do stanu sprzed szkody.

Za uzasadnioną także należało uznać motywację poszkodowanego przy odmowie skorzystania z usług warsztatów oferowanych przez pozwanego. Zdaniem sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, poszkodowany nie miał obowiązku skorzystania z oferty warsztatów współpracujących z ubezpieczycielem. Zgodzić się można z tłumaczeniem poszkodowanego, że nie skorzystał z oferty naprawy pojazdu w sieci naprawczej (...) S.A. z uwagi na długi czas oczekiwania na naprawę samochodu, biorąc pod uwagę, że potrzebował samochodu do prowadzenia działalności.

Ostatecznie, w ocenie sądu, uzasadnione koszty naprawy samochodu O. powinny wynieść 2250,64 zł, która to kwota wynikała z opinii biegłego sądowego. Sąd przyjął, że w niniejszym przypadku naprawa powinna być wykonana w oparciu o średnią stawkę warsztatów nieautoryzowanych i autoryzowanych za prace blacharskie i lakiernicze (120,71 zł netto)

z użyciem nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu (jakość O). Biegły sądowy nie stwierdził, że tak dokonana naprawa prowadziłaby do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych powyżej przepisów, sąd

w punkcie I. sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1397,24 zł, stanowiącą różnicę między należnym odszkodowaniem (2250,64 zł) a świadczeniem już spełnionym przez ubezpieczyciela (853,40 zł). O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono w myśl art. 481 § 1 i 2 k.c. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu 6 czerwca 2019 roku. Wskazana w żądaniu pozwu data początkowa naliczania odsetek za opóźnienie (9 lipca 2019 roku) przypadała zatem po upływie trzydziestodniowego terminu na spełnienie świadczenia (art. 14 ust. 1 ustawy

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne, o czym orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie III. wyroku orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c. Powód wygrał niniejszą sprawę w 90,5%, ponosząc koszty procesu w wysokości 1417 zł, na które składały się opłata od pozwu w wysokości 200 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych /tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na biegłego w wysokości 300 zł. Należał się mu zatem od pozwanego zwrot kwoty 1282,39 zł, stanowiącej 90,5% poniesionych kosztów procesu. Natomiast pozwany wygrał proces w 9,5%, ponosząc koszty w łącznej wysokości 1217 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 900 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczki na opinię biegłego w wysokości 300 zł. Należał się mu zatem od powoda zwrot kwoty 115,62 zł, stanowiącej 9,5% poniesionych kosztów procesu. Po stosunkowym rozliczeniu tych kosztów, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w wysokości 1166,77 zł.

O nakazaniu ściągnięcia od powoda i pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwot odpowiednio 71,87 zł i 684,66 zł w punkcie IV. sentencji wyroku orzeczono na podstawie art. 113 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 1125). Wydatki związane z postępowaniem, tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa, składały się z części wynagrodzenia biegłego niepokrytej z zaliczek uiszczonych przez strony (1037,81 zł /k. 95/ + 318,72 zł /k. 117/ – 600 zł zaliczek = 756,53 zł). Na powoda przypadła zatem do pobrania kwota stanowiąca 9,5% wydatków, a na pozwanego 90,5% wydatków, tj. w zakresie, w jakim strony przegrały niniejszą sprawę.